

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Prof. dr hab. Janusz Tylman

Profesor Janusz Tylman urodził się w 1924 r. w Łodzi. Studia prawnicze ukończył na Wydziale Prawa Uniwersytetu Łódzkiego w 1951 r. i w tymże roku rozpoczął pracę w Katedrze Postępowania Karnego UŁ, jako asystent, a następnie aspirant i starszy aspirant. W 1959 r. uzyskał on stopień naukowy doktora nauk prawnych, na podstawie przygotowanej rok wcześniej rozprawy pt. „Wszczęcie postępowania karnego według KPK”. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Janusz Tylman, jako stypendysta fundacji Forda, odbywał w latach 1959-1960 staż naukowy na uniwersytetach w Niemczech Szwajcarii (w Bonn, Kolonii, Monachium i Zurychu). Następnie w 1963 r. przygotował rozprawę habilitacyjną pt. „Zasada legalizmu w procesie karnym”, w oparciu o którą uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego, po czym został zatrudniony jako docent w Katedrze Postępowania Karnego UŁ. Praca habilitacyjna zaś, częściowo w nowym opracowaniu, została opublikowana w formie monografii w roku 1965 i uhonorowana nagrodą specjalną w prestiżowym konkursie „Państwa i Prawa” na najlepsze prace habilitacyjne oraz nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego. Do dziś należy ona do klasyki karnoprocesowej literatury naukowej, powoływanej zarówno w piśmiennictwie prawniczym, jak i orzecznictwie sądowym.

W 1973 r. Pan Janusz Tylman uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1986 r. tytuł profesora zwyczajnego. Od 1970 r. do 1981 r. Profesor Janusz Tylman był Dyrektorem ówczesnego Instytutu Prawa Karnego UŁ, a następnie od 1981 do 1994 r. Kierownikiem Katedry Postępowania Karnego i Kryminalistyki, kierując jednocześnie w latach 1971-1994 r. Zakładem Postępowania Karnego. Po przejściu w 1994 r. na emeryturę pozostał i pozostaje nadal pracownikiem tego Zakładu. W Uniwersytecie Łódzkim Profesor był prodziekanem (1964-1969) i dziekanem (1969-1972) Wydziału Prawa i Administracji oraz prorektorem (1975-1981) i pierwszym zastępcą rektora

Uniwersytet
ŁÓDZKI

(1978 – 1981) Uniwersytetu Łódzkiego. W latach 1975-1990 prowadził też badania empiryczne oraz wykłady i seminaria doktorskie dla sędziów i prokuratorów w Instytucie Badania Problematyki Przeszłości w Warszawie. Wielokrotnie też wykładał oraz uczestniczył w sympozjach i dyskusjach naukowych na uniwersytetach zagranicznych, m.in. w Kolonii, Bonn, Berlinie, Halle, Giessen, Monachium, Zurychu, Salzburgu, Szegedzie oraz w Instytucie Maxa Plancka we Freiburgu. Współpracował naukowo także z niemieckim Bundeskriminalamtem w Wiesbaden, którą to współpracę uhonorowano stosownym medalem. Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną w UŁ, odznaczono Go także m.in. Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Uniwersytetu Łódzkiego, Medalem Universitatis Lodziensis Merentibus oraz Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W latach 1987-1997 Profesor był członkiem Komisji ds. Reformy Prawa Karnego i kierował w niej Zespołem Prawa Karnego Procesowego, w którym z jego czynnym udziałem przygotowano projekt obecnego Kodeksu postępowania karnego, obowiązującego od 1998 r., z wieloma nowymi instytucjami tak gwarancyjnymi, jak i usprawniającymi proces karny. Jako współtwórca projektu tej kodyfikacji Profesor został uhonorowany medalem Lex Veritas Iustitia. Dorobek naukowy Profesora obejmuje wówczas bez mała 180 publikacji, w tym ponad 150 artykułów naukowych (wydawanych także zagranicą) oraz recenzji i sprawozdań naukowych, głos, opracowań badań i wypowiedzi naukowych, a także ponad 20 opracowań książkowych, od monografii pt. Zasada legalizmu w procesie karnym (Warszawa 1965) i podręcznika Postępowanie karne w zarysie współautorstwo z M. Siewierskim i M. Olszewskim, Warszawa 1971 i 1974), poprzez opracowania nt. Funkcjonowanie czynności nie cierpiących zwłoki (Warszawa 1978) i Funkcjonowanie czynności sprawdzających w postępowaniu karnym (Warszawa 1982) oraz Instytucja czynności sprawdzających w postępowaniu karnym (Warszawa 1984), po książki pt. Warunki dopuszczalności postępowania karnego (Przesłanki procesowe) (Warszawa 1998), Postępowanie przygotowawcze (Warszawa 1998), Postępowanie przez sądem pierwszej instancji (Warszawa 1998) oraz podręcznik Polskie postępowanie karne (współautorstwo z T. Grzegorzczkiem, 8 wydań od 1998 do 2011 r.), a także ponad 200 ekspertyz prawnych sporządzonych dla Sejmu, Senatu, Ministerstwa Sprawiedliwości i innych organów państwowych.